

Η αγγλο-ισραηλινή συγγραφέας, σεναριογράφος και ηθοποιός Hadar Galron στιγματίζει τον αποκλεισμό των ισραηλινών καλλιτεχνών από τα πολιτιστικά δρώμενα και μιλάει για το «rebranding του αντισημιτισμού ως δικαιοσύνης», καθώς «το αρχαίο μίσος παρουσιάζεται σαν ακτιβισμός ανθρωπίνων δικαιωμάτων». (Ynet, 6.8.25): Αυτός ο πόλεμος ξεκίνησε στις 7 Οκτωβρίου 2023, με τη σφαγή 378 νέων ανθρώπων στο μουσικό φεστιβάλ Nona—καλλιτεχνών και ονειροπόλων που σφαγιάστηκαν για το «έγκλημα του να είσαι Εβραίος» και να χορεύεις κάτω από τον ουρανό της ερήμου. Τώρα, ο κόσμος του πολιτισμού αποφάσισε πως τα θύματα ήταν το πρόβλημα.

Η ειρωνεία είναι πασιφανής, σαν σκουριασμένο μαχαίρι πάνω σε μετάξι. Αυτή τη στιγμή, στο **Διεθνές Φεστιβάλ του Εδιμβούργου**—στο φεστιβάλ που ιδρύθηκε το 1947 από τον Σερ Ρούντολφ Μπινγκ, έναν Αυστριακό Εβραίο πρόσφυγα από τη ναζιστική Γερμανία—ακυρώνεται η συμμετοχή Εβραίων κωμικών για την επαναστατική πράξη του... να υπάρχουν.

Οι πρώτοι καλλιτέχνες που είχε προσκαλέσει ο Μπινγκ ήταν Γερμανοί—μια πράξη συμφιλίωσης καθώς οραματίστηκε τη «θεραπεία των πληγών του πολέμου μέσω της τέχνης». Ο Μπινγκ δεν θα μπορούσε να φανταστεί πιο διεστραμμένο σενάριο από το να ακυρώνονται Εβραίοι καλλιτέχνες στο φεστιβάλ του.

Η επιδημία των ακυρώσεων εξαπλώνεται σαν πυρκαγιά

[Οι Βρετανοεβραίοι κωμικοί Philip Simon και Rachel Creeger είδαν τις συμμετοχές τους στο Edinburgh Fringe να ακυρώνονται](#)—όχι λόγω πολιτικού περιεχομένου, αλλά επειδή οι οργανωτές θεώρησαν την απλή εβραϊκή τους παρουσία «ασύμβατη με τη στάση μας κατά της σημερινής ισραηλινής κυβέρνησης».

Γιατί τί πιο «ηθικά συνεπές» από το να τιμωρείς ανθρώπους επειδή υπάρχουν, σωστά;

[Ο Ισραηλινός DJ Skazi αποσύρθηκε από το βελγικό φεστιβάλ Tomorrowland](#) λίγες ώρες πριν εμφανιστεί λόγω «ζητημάτων ασφαλείας»—προφανώς, το ισραηλινό του διαβατήριο αποτελούσε σοβαρή απειλή για την ηλεκτρονική μουσική.

[Το Φεστιβάλ Κόμικς του Βανκούβερ απαγόρευσε τη συμμετοχή της αμερικανοεβραίας σκιτσογράφου Miriam Libicki](#), λόγω της προηγούμενης υπηρεσίας της στις Ισραηλινές Αμυντικές Δυνάμεις, εκδίδοντας μια διευκρινιστική δήλωση που ανέφερε ότι η παρουσία της δημιουργούσε «ζητήματα δημόσιας ασφάλειας» για όσους «πλήττονται άμεσα από τη συνεχιζόμενη γενοκτονία στην Παλαιστίνη».

Ο Καναδάς ακύρωσε το **Φεστιβάλ Εβραϊκού Κινηματογράφου του Χάμιλτον** μετά από διαμαρτυρίες ότι οι ισραηλινές παραγωγές αποτελούν «σιωνιστική προπαγάνδα». Διότι, προφανώς, όταν Εβραίοι σκηνοθέτες μιλούν για τη συνταγή χαλά (challah) της γιαγιάς τους, ενεργούν ως μυστικοί πράκτορες του ιμπεριαλισμού.

Και στη συνοικία **Leith του Εδιμβούργου**—που πλέον διακηρύσσεται περήφανα ως «Ζώνη Ελεύθερη από Σιωνισμό»—τοπικοί οργανωτές απειλούν πως θα «μεταφέρουν τη μάχη από τους δρόμους στους χώρους εργασίας μας». Πόσο αποδοτικό: μετέτρεψαν μια σκωτσέζικη συνοικία σε περιοχή ελεύθερη από Εβραίους. Οι Νόμοι της Νυρεμβέργης θα ήταν υπερήφανοι γι' αυτό το προοδευτικό rebranding.

Το καταδικαστικό δύο μέτρα και δύο σταθμά: Μάθημα επιλεκτικής αγανάκτησης

Πότε ήταν η τελευταία φορά που ακούσατε για **μποϊκοτάζ Ιρανού καλλιτέχνη**; Παρότι [η Τεχεράνη εκτελεί μουσικούς, όπως τον Toomaj Salehi](#) και απαγορεύει στις γυναίκες να τραγουδούν σόλο, οι Ιρανοί καλλιτέχνες **δεν** αντιμετωπίζουν καμία πολιτιστική απομόνωση στη Δύση.

Κινέζοι καλλιτέχνες εμφανίζονται με αποθωπικό κοινό, ενώ η κυβέρνησή τους διαπράττει **πραγματική γενοκτονία** εναντίον των Ουιγούρων. Οι Ρώσοι καλλιτέχνες υπέστησαν **περιορισμένες κυρώσεις** μετά την εισβολή στην Ουκρανία

—τίποτα συγκρίσιμο με τον **συστηματικό αποκλεισμό που στοχεύει τους Εβραίους**.

Η επιλεκτικότητα είναι τόσο κατάφωρη που μοιάζει με τέχνη. Οι καλλιτέχνες από **πραγματικά αυταρχικά καθεστώτα** τυγχάνουν βασιλικής υποδοχής, ενώ οι Εβραίοι κωμικοί που λένε αστεία για τις πεθερές τους **λαμβάνουν προειδοποιήσεις ασφαλείας**.

Η εργαλειοποίηση της κουλτούρας: Όταν η τέχνη προδίδει την αποστολή της

Στα κλαμπ του Βερολίνου, το «αντισιωνιστής» έγινε συνθηματικό για «απαγορεύονται οι Εβραίοι». Τριάντα καλλιτέχνες αποσύρθηκαν από το φεστιβάλ **Sónar της Βαρκελώνης** λόγω κάποιων ασαφών επιχειρηματικών δεσμών με το Ισραήλ, ενώ αγνοούν εντελώς την τεχνολογία παρακολούθησης της Κίνας ή τα ιρανικά πετροδολάρια που χρηματοδοτούν άλλες εκδηλώσεις.

Αλλά αυτό που ραγίζει την καρδιά μου ως καλλιτέχνη είναι το εξής: η αποστολή μας —είτε αρέσει είτε όχι— είναι να γεφυρώνουμε και να θεραπεύουμε, να αναζητούμε νέες προοπτικές, να υπερβαίνουμε τον κόσμο και να αγγίζουμε τη ζώνη της ελευθερίας και της αγάπης. Υπάρχουμε για να εκφράσουμε ό,τι καταπιέζεται.

Όταν η τέχνη μετατρέπεται σε όπλο, όταν η κουλτούρα γίνεται εργαλείο αποκλεισμού και μίσους, τι απομένει;

Αυτό **δεν είναι αλληλεγγύη στους Παλαιστίνιους** —είναι η κοινωνική αποδοχή του **αντισημιτισμού**. Το **ριζοσπαστικό ισλαμιστικό δίκτυο στα κοινωνικά δίκτυα** κατάφερε να πείσει μεγάλο μέρος της **Αύσης** ότι η **εβραϊκή συμμετοχή στην πολιτιστική ζωή είναι πράξη βίας**, ότι η παρουσία Εβραίων απαιτεί **“ειδικά μέτρα ασφαλείας”**.

Έχουν διαστρέψει την τέχνη, μετατρέποντας χώρους που προορίζονταν για υπέρβαση και έκφραση σε πεδία μάχης για αρχαίες προκαταλήψεις.

Η απόλυτη ειρωνεία: Μάθημα ηθικής χρεοκοπίας

Οι ηγέτες της **Χαμάς** πίνουν τσάι σε βίλες στο Κατάρ ενώ τα παιδιά στη Γάζα λιμοκτονούν μέσα σε τούνελ που χτίστηκαν με διεθνή βοήθεια —χρήματα που θα μπορούσαν να είχαν δημιουργήσει μια **παραδεισένια Μεσόγειο**. Κι όμως, για κάποιο λόγο, **και γι' αυτό φταίνει οι Εβραίοι**.

Το πρόσφατο **Γαλλο-Σαουδαραβικό Συνέδριο για τη Λύση Δύο-Κρατών του ΟΗΕ** απαιτεί την «αποριζοσπαστικοποίηση της ισραηλινής εκπαίδευσης» —διότι, προφανώς, η διδασκαλία της **εβραϊκής ιστορίας** χρειάζεται επανεξέταση.

Την ίδια στιγμή, 31 πολιτείες των ΗΠΑ **δεν προβλέπουν καν τη διδασκαλία του Ολοκαυτώματος**, ενώ οι περισσότερες αραβικές χώρες **το έχουν ιστορικά αποκλείσει από τα προγράμματα σπουδών**, και κάποιες χώρες **το αφαίρεσαν πρόσφατα**.

Εν τω μεταξύ, [τα παλαιστινιακά σχολικά βιβλία συνεχίζουν να διδάσκουν στα παιδιά ότι η ιερή αποστολή της ζωής τους είναι να σκοτώνουν Εβραίους](#). Πού είναι το πολιτιστικό μπόϊκοτάζ γι' αυτό το αναλυτικό πρόγραμμα;

Μια ταπεινή πρόταση: Η συνέπεια ως επαναστατική ιδέα

Να μια ριζοσπαστική ιδέα που ίσως λειτουργήσει: **ας εφαρμόσουμε τα ίδια στάνταρ για όλες τις χώρες.**

- **Εκτελείς μουσικούς;** Μποϊκοτάζ.
- **Απαγορεύεις στις γυναίκες να τραγουδούν;** Μποϊκοτάζ.
- **Διαπράττεις γενοκτονία;** Μποϊκοτάζ.

Αλλά αυτό θα απαιτούσε **πραγματικές αρχές** αντί για μοντέρνες προκαταλήψεις—και δεν μπορούμε να επιτρέψουμε κάτι τέτοιο να διαταράξει **το θέατρο ηθικής ανωτερότητας.**

Η υπονοβασία προς την καταστροφή

Το τρομακτικό είναι πως η «Woke» Δύση υποβατεί προς μια πραγματικότητα όπου **το αρχαίο μίσος παρουσιάζεται σαν ακτιβισμός ανθρωπίνων δικαιωμάτων.** Στην προσπάθεια να δημιουργήσουν «ασφαλείς χώρους» απαλλαγμένους από εβραϊκή επιρροή, αυτοί οι ηθικοί σταυροφόροι έχουν δημιουργήσει τους **πιο επικίνδυνους χώρους απ' όλους** —χώρους όπου ένας ολόκληρος λαός μπορεί να τιμωρηθεί συλλογικά για το «έγκλημα» της ύπαρξής του.

Μια ακτίνα φωτός μέσα στο σκοτάδι

Το αντίθετο αυτής της δειλίας είναι το **Φεστιβάλ Ελευθερίας της Εσθονίας**, όπου θα παρουσιάσω το έργο μου **«Η ΤΕΛΙΚΗ ΤΕΛΙΚΗ ΛΥΣΗ»** στις 18 Αυγούστου. Ιδού τι σημαίνει **αληθινές αρχές**: το φεστιβάλ αυτό γιορτάζει μαζί εβραϊκές και μουσουλμανικές φωνές στο ίδιο πρόγραμμα.

Συμμετέχουν καλλιτέχνες από σχεδόν **δέκα χώρες**, όπως το Πακιστάν, η Τουρκία, η Γεωργία, το Κουβέιτ και το Κιργιστάν, **δίπλα σε Εβραίους καλλιτέχνες**—φανταστείτε: **Εβραίοι και Μουσουλμάνοι στην ίδια σκηνή χωρίς ηθικό πανικό ή ζητήματα ασφαλείας!**

Η τραγωδία

Δεν είναι μόνο ότι ο αντισημιτισμός έχει ξαναβαφτιστεί «δικαιοσύνη». Είναι το πόσος χρόνος θα χρειαστεί μέχρι η Ευρώπη να καταλάβει τι έχει γίνει. Και κυρίως: Πόσος χρόνος απομένει, πριν να είναι πολύ αργά για όλους μας;

Γιατί τίποτα δεν λέει «ποτέ ξανά» όπως το... να το κάνεις να συμβαίνει ξανά, με καλύτερες δημόσιες σχέσεις αυτή τη φορά.

ΠΗΓΗ: [Ynet, 6.8.25, της HADAR GALRON](#)